

Een weekend om van te dromen

Eveline van Dienst

Vrijdag

‘Dat is grappig, de Fries met een F in plaats van een V, dat ben ik nog niet eerder tegengekomen. Jij?’

‘Nee, en ik heb veel namen gezien. Maar hé, eens moet de eerste keer zijn.’

‘Zo te zien zijn ze met vier personen: twee volwassenen en twee kinderen. Ze hebben één van de kamers met uitzicht op zee geboekt. Ik loop de kamer straks nog even door voor een laatste check. Dide en Dick, acht en tien jaar oud. Wat zal ik ze geven?’ Allison kijkt in de spelletjesbak. ‘Ik kan kiezen uit vier-op-een-rij, mens-erger-je-niet pocketeditie, UNO, weerwolven...’

‘Doe maar UNO. We willen immers niet dat ze zich aan elkaar gaan ergeren dit weekend en voor weerwolven zijn de kinderen nog te jong.’

‘Prima, dan neem ik dat voor ze mee. Ze hebben trouwens bij de boeking aangegeven dat ze nog niet weten of ze vanavond en de rest van het weekend in het restaurant willen eten. Is dat voor jou een probleem?’

‘Nee hoor, dat is geen probleem. Als ik niet uitkom qua aantal menu’s, dan kan ik gewoon een andere lekkere en voedzame maaltijd voor ze in elkaar zetten, dat weet je toch? Ik heb altijd genoeg eten in huis. Je bent een kok of

je bent het niet en ik ben er een van de hoogste klasse!’
Eduardo geeft Allison een knipoog.

‘Als we jou toch niet hadden.’

‘Dat zeg ik. Even zonder dollen. Er moeten straks nog boodschappen worden gehaald. Hoeveel hotelgasten hebben er voor dit weekend geboekt?’

‘Eens kijken, de familie de Fries met vier personen, de familie Rivera met twee personen, Familie Zwaardijk, twee personen, Familie Weilen, twee personen, en familie Günter, drie personen. De Familie Rivera weet nog niet of ze ’s avonds mee-eet. De families Zwaardijk, Weilen en Günter hebben aangegeven dat ze het gehele weekend mee-eten. Dat zijn dan drie keer 13 ontbijtjes, dat is, uhm...’

’39.’

‘Ja, en dan sowieso drie keer zeven...’

’21.’

‘Man, onderbreek me niet. Ik was nog bezig. Dus, dat zijn sowieso 21 dagmenu’s. Maar dat kunnen er nog 39 min 21, ..., ..., 18 méér worden.’ Allison kijkt trots op nadat ze haar rekensom heeft gemaakt.

Eduardo schudt zijn hoofd. ‘Of meer dan 18...’

‘Hoe bedoel je?’ Allison kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Dagjesmensen... Maar het komt helemaal goed señorita. Hoelang werk ik hier al? Denk je dat het de eerste keer is dat ik met onvoorspelbaarheid te maken heb? Het is van tevoren nooit duidelijk hoeveel personen

er 's avonds mee-eten. Dagjesmensen zijn de meest onzekere factor; die komen vaak spontaan binnenlopen. Het hangt altijd nauw samen met het weer. Neem nou afgelopen week. Het was heerlijk weer, dus hadden we een vol terras en restaurant. Voor dit weekend is de voorspelling niet best. Er wordt veel wind en regen verwacht dus zal het terras zo goed als leeg blijven en het restaurant minder vol zijn. Wat betreft het aantal maaltijden ga ik zelf altijd uit van het aantal hotelgasten plus een beetje meer.'

Tja, ja, daar had Allison even niet aan gedacht. Maar het is zo logisch. Ze voelt zich behoorlijk stom en krijgt een bloes op haar gezicht. Ze kijkt naar ...